

pillutuda, ka need põlve, lätelise kaelanõu, ja
maha paigutada, misda aga kes orjad, ehk
dunide paiga hüvitanud, kelle suures
põhitud pidajana ja nõnda ainsa suutli
vastu panivad. Nad kaadivad küll, mis
nii ainsa härra kōpa vastu panemise, pāstga
võrdala oli — jada nappi epi!
Aga et ainsa suutli kōpa mitte tunni si
sha küll vastupanu mēne võrgema me
aaliku kōnise magis, jū si de lānna in
te ori nimistat ja pūta pillutama, vāid
Kriitab kōige aulikum ja nōmmikum
pūfalds spimise kōiri ja lōōb pūhast pūst
spimise laastu, jū teidamz fundi.
Siis kōi pūst kōiri wiskunud ka spimise
laastu lōōnud, jäänud ka kōti pūmedane.
Siiski jäänud ka orra pūna juure, jst kes
orjad pūidunud pū ja pillutunud, siiski
kōiride wānemed wēd lānna.

Enimilade

Siiski kōnē, kōnē

Laius - Tākuvere Kõlmevõrde.

Saatan 18¹⁹ 89. (1)

1. Kõrre ja wanajagan.

Päes kōratgi seda orjast kōrgemad tegema,
Päes waimu - lōōra mōirast kōda minemise
wanasõna iitlib: Kõs ahti riagutakse
sial ta on, ja nõnda et kua siin: Kõs
kōiti kōiti kōiti ei ja kōiti. Kōiti
must tahad? Kōiti ei wāstunud musta
ega walged. Wanajättis aga riakis edasi:
Ahti, ja Kōiti, ma tēn iõegi mis sa
tahad, aga oelle wot pūda sa Kōiti.
Lõuba eõse ahjapiäl minne juures
magama, ja Kadus kōi tēna tühha.
Kõs suadus ei tūmud waim enam
siitgi wāwā tēna pial: Kōiti, mis
ta piale arkas sai naga ise endast
walmis.

Seda wāsi tulid jõulud juure.